

остана отъ гнѣва му. Сви се въ единъ жгълъ на дупката, загърна съ дрехата главата си и най-мило, най-нѣжно, най-гальовно задума:

— Куцка, Вълчо! Куцка, Вълчо-о-о!—А Вълчо, като видѣ широкия чичо Янкуловъ грѣбъ, скочи на него, отъ него—горе, мушна се между хората и като стрела полетѣ къмъ гората. Извадиха чичо Янкулъ примрѣлъ отъ страхъ и дълго му се смѣха.

Георги Русиновъ

ЖАЛЪ МИ СТАНА

Когато всичкигѣ дечица спѣли,
Невидими камбанки зазвѣнѣли.

Разтворили се тихо небесата
И облакъ бѣлъ се спусналъ надъ земята...

Рой ангелчета нѣжни, снѣжнобѣли
Край съннитѣ дечица прилетѣли...

Играчки чудни тихичко сложили,
Крилца развѣли, кротко приближили,

Навели се, цѣлунали челцата
И литнали пакъ леко въ небесага.

И само тукъ—край нашта бедна стрѣха
Забравиха—отминахъ, ... не спрѣха...

Съсъ радостъ станахъ толкозъ много рано!
... И толкозъ мжно, толкозъ жалъ ми стана.

Когато зърнахъ въ жгѣла прибрани
Царвукитѣ пробити и съдрани,

Коматче хлѣбъ и стаичката бедна
И вѣнъ нагрупана покривка снѣжноледна...

Людмилъ Ст. Дриновъ